

Flaskpost från Randivåg

Franska Polynesien 15 april – 18 juni 2016

April

Vi kom till Gambier den 15 april och ankrade bland de andra långseglarna. Det var härligt att ligga still efter två månaders segling och stopp på rulliga ankringar. Det var helt stilla i viken när vi blev mötta av norska Roar och Trude på *Det gode liv*.

Gambier består av fem höga öar som ligger innanför ett rev. Avståndet från norra delen av revet till söder är ca 40 km och från väster till öster 30 km. På de fem öarna bor ca 2000 personer, de flesta i byn Rikitea på ön Mangareva. Nästan alla försörjer sig på att odla pärlor, svarta pärlor och alla är mycket vänliga. Hit kommer inte så många turister eller segelbåtar, så livet här är lite mer som det alltid varit i Polynesien.

I viken utanför Rikitea ligger ca 15 båtar ankrade, de flesta från Frankrike, men också från Holland, England, Norge och Belgien. Franska är språket som talas (om man inte pratar Mangareva, ett polynesiskt språk). Det underlättar att Lisa pratar lite franska, för det är inte många som kan engelska. Var vi går hälsar alla på oss, ”Bonjour”. Och stannar vi och pratar med någon så kommer vi därifrån med gåvor i form av frukt eller grönsaker. Vi har fått stora grapefrukter, citroner, avokado, passionsfrukt, brödfrukt och kokosnötter. Här finns några matbutiker med ett relativt stort urval, men tyvärr ingen uttagsautomat eller växlingskontor. Vi har lyckats växla lite dollar i en butik, så några varor har vi inhandlat. Men det går ingen nöd på oss, vi har fortfarande massa mat från Chile!

Lite av den frukt vi fick av vänliga Gambierbor

Det regnade de sista dagarna på seglingen och det regnade hela tiden den första veckan vi var i Gambier. Det var i slutet på den regniga perioden, i maj börjar den torra perioden. Så vi väntade på ett torrare klimat och en jämn vind från sydost. Vår ”plan A” var att segla till ögruppen Marquesas, ca 800 sjömil åt nordost. Vi snorklade vid reven, Sven-Gösta besökte tandläkaren, vi umgicks med andra båtbesättningar och vi gjorde underhåll på båten.

Maj

Vi besökte en pärlfarm tillsammans med besättningarna på amerikanska *The red thread*, engelska *Romano* och holländska *AdiejeWah* där vi fick lära oss hur det går till att odla pärlor. Vi seglade över till de andra öarna innanför revet och var hembjudna på första maj-middag till Hervé och Valerie på ön Taravai. Det är många seder som är samma runt hela jorden!

Besök på pärlfarm, vi fick peka ut var sitt ostron och sen fick vi pärlan som låg i skalet!

Helt plötsligt hade en månad gått och när så den första sydostliga vinden kom var vi beredda på att segla vidare. Det såg ut som vi skulle få ta ”plan B”, besöka ett antal öar i Tuamotos, vindarna var inte i rätt riktning för att segla till Marquesas. Så nu förberedde vi segling till atollen Hao, den första atoll i Tuamotos som det går att angöra med segelbåt, ca 500 sjömil åt nordväst. Vi lämnade Gambier den 13 maj och alla båtar som legat och väntat på bra väder seglade samtidigt. Det blev helt tomt på båtar i Gambier.

Helt plötsligt hade en månad gått och när så den första sydostliga vinden kom var vi beredda på att segla vidare. Det såg ut som vi skulle få ta ”plan B”, besöka ett antal öar i

Tuamotos, vindarna var inte i

Hervé och Valerie som bjöd på 1:a maj middag

Tuamotos har ett 70-tal atoller, där varje atoll består av ett antal låga korallöar som ligger i ring runt en lagun. Inte alla atoller har öppningar så det går att komma in i lagunen, Hao är den närmaste, ca 4-5 dagars segling bort. Seglingen till Hao gick bra, vi kunde segla hela vägen även om vindarna inte var så

Stränderna på Hao är antingen hård korall eller fin korallsand

starka. Vi var tre båtar som samlades utanför ingången till Hao vid den tid vi trodde att vi kunde gå in, det var holländska *AdiejeWah*, *Morgane* från Falklandsöarna och vi. Det är en hel vetenskap att räkna ut när strömmen går in och ut ur atollerna och strömmen kan bli riktigt stark ibland, så vi närmade oss atollöppningen med stor försiktighet. Här var det lugnt, vi hade knappt 2 knops motström och helt platt vatten. Vi gick för motor de sista sjömilerna in till byn Optea och vi kunde lägga båten i den före detta militärhamnen. Vi tog upp cyklarna och började upptäcka ön från cykelsadeln. Byn såg ut som vi minns det från "Ville Valle i Söderhavet" som gick på TV när

vi var små, även om serien spelades in på en annan atoll här i Tuamotos. Hao atollen är rätt stor, ca 25 sjömil åt ena hållet och ca 15 åt andra (46 km x 28 km), men det går inte att cykla hela vägen runt. En atoll består av ett antal korallöar med vatten emellan och den ö vi nu var på var ca 200 meter bred, 5 km lång och högst några meter hög. Och en fin väg att cykla på hade de.

Hao är en före detta militärbas som hade sin storhetstid under Frankrikes provsprängningar av kärnvapen på Moruroa- och Fangataufa-atollerna mellan 1966 och 1996. Fram till 1981 skedde sprängningarna i luften, sen i marken. Till Hao flögs mycket av det material som användes i testsprängningarna och ön har en lång och fin landningsbana för flyg. Sen skeppades materialet med båt till rätt ö. Militären höll koll på alltihop och när sprängningarna upphörde började militärbasen stängas. I dag är endast en rehabiliteringsanläggning kvar och Hao-borna har börjat flytta in på militärområdet. Den fina hamnen kunde vi alltså använda och vi var sex båtar där under några dagar. Fyra kom från Gambier och två norrifrån. Vi stannade på Hao en vecka och vinkade sen hejdå till *Morgane* som seglade vidare till Tahiti.

Vägen på Hao var fin, utom i ändarna på ön, där blev den till en knagglig stig

Sven-Gösta har plockat en kokosnöt som nu skalas på båtens akterplattform

250 sjömil åt nordväst ligger Tahanea, en atoll som är naturreservat och det var många seglare som pratade om denna fina atoll. Vi seglade dit den 23 maj, kom fram två dygn senare, gick in genom revöppningen utan problem och fortsatte två timmar för motor söder ut och ankrade i lä av några öar i södra delen av atollen. Ingen som bor här, bara sandstränder, palmer, blått vatten och många fiskar! Här hade vi en riktig Söderhavsidyll. Den här atollen är ungefär lika stor som Hao, 25 sjömil lång och 15 sjömil bred och i den södra delen var det ett antal små öar, alla beväxta med kokospalmer och en ogenomtränglig snårskog. Vi tog upp hängmattan, spände upp solskyddet och bara slöade. Vi promenerade på stränderna, snorklade, tittade hajarna i ögonen när de kom lite för nära, plockade kokosnötter och njöt av tillvaron. Efter några dagar kom en familj och började samla ihop kokosnötterna som fallit från palmerna. Att torka kokosnötter till kopra görs fortfarande och en familj äger palmerna på Tahanea. Plocka nötter kan de göra trots att atollen är naturreservat.

Juni

Vi vinkade av *AdiejeWah* som seglade vidare till Tahiti och efter en vecka lockade nästa atoll, Fakarava.

Fakarava har två ingångar till lagunen, en i söder och en i norr. Det var ca 50 sjömil till den södra infarten och 100 till den norra, vi ville till den södra för där är fin snorkling. Men vi skulle inte hinna ut med tidvattnet från Tahanea och in på Fakarava syd under dagtid, så vi planerade en långsam segling under natten. Så blev det inte, vädret slog om och vi fick för mycket vind och sjö för att ligga och invänta

På Fakarava hissar man upp båtarna ur vattnet när de inte används. För att slippa bottenmåla?

dagsljuset och gå in i den södra infarten. Vi fortsatte segla i den starka vinden och tog oss in genom den norra infarten på morgonen nästa dag. Utanför byn Rotoava kunde vi ta en boj och låg tryggt förtöjda, men inte i lä. Fakarava är en av de största atollerna, 30 sjömil lång och 10 sjömil bred (56 km x 20 km). Vinden drog upp en hög sjö inne i lagunen, båten for hit och dit och vi med. När det gått en vecka utan att knappt kunna lämna båten på grund av vågorna, tröttnade vi och fortsatte till nästa atoll, Toau ca 40 sjömil norr ut.

I Toau hittade vi ett riktigt paradis! I viken Amyot på atollens nordsida hade Valentina och Gaston lagt ut 8 bojar som låg i sjölä bakom ett rev. Redan första natten fick vi uppleva vindar på upp till 14 m/s men båten låg helt stilla. Inga vågor. I Val och Gastons hus samlades seglarna vid solnedgången för en ”sundowner”. Vi utbytte information, skvaller och nyheter. En 54-foots segelbåt hade nyss gått på revet vid grannön och förts upp på land av vågorna (besättningen klarade sig). Anledningen till denna olycka diskuterades. Kunde det verkligen vara så trivialt som dåliga sjökort?

Vi stannade i mer än en vecka på denna fantastiska plats. Vattnet var kristallklart, revöppningen full av både stora fiskar och små och vi gjorde vår första ”ström-snorkling”, dvs man flyter med strömmen ut eller in genom revet med dinggen i ett rep efter sig. Det känns lite som att sväva i rymden och se jorden röra sig. Tror vi alltså, vi har aldrig svävat i rymden. Men det var en magisk känsla att se leopardrockor sväva under oss, se revhajarna cirkla längs revet och alla små fiskar i olika färger simma hit och dit medan vi sakta flöt förbi på ytan. Vi tillbringade timmar i vattnet.

Som betalning för att vi använde deras bojar äter man middag hos Val och Gaston – och betalar för den, ca 240 kronor per person. Då kan man ligga vid bojen hur länge man vill. Gaston fiskar och till middag fick vi rå fisk i lime/kokosnötsås, stekt fisk, var sin hummer och

Snorkling vid revet. Ser ni hajen?

en kokoskaka som efterrätt. Nästan alla ingredienser kom från havet eller den egna odlingen. Dagen efter middagen bytte vi till oss tre humrar mot 2 liter vin. Inget dumt byte!

Även om vi skulle ha kunnat stanna länge, länge på denna fantastiska plats var det dags att segla vidare och den 16 juni lämnade vi Tuamotos och seglade åt sydväst, mot Tahiti. Vi hade seglingsbar vind, även om den ibland var lite svag så kunde vi segla hela vägen, 230 sjömil. Vi kom till Tahiti den 18 juni tidigt på morgonen och väntade tills dagsljuset kom innan vi ropade upp hamn- och flygkontrollen på VHF och bad om tillåtelse att gå in i hamnen.

”Vänta tills färjorna från Moorea kommit in i hamnen, sen kan ni fortsätta”, sa mannen i hamn- & flygkontrollen. Flygplatsen ligger vid hamnen så om man skall förbi flygplatsen måste man ha tillstånd från samma man som kontrollerar hamninloppet. Vi valde att gå in till den nyöppnade Papeete marina mitt i stadens centrum, så vi passerade aldrig flygplatsen. Kl 07.00 tog våra holländska vänner i *AdiejeWah* emot våra tampar och vi var förtöjda i en marina igen, det var nästan exakt på dagen fyra månader sedan vi senast var i en marina i Chile, en månad och 1000 sjömil sedan vi lämnade Gambier. Här skulle vi trivas bra!

Middag hos Val och Gaston med amerikanska vänner från båten Carola